

Introit: **Hlahol Hospodinu, celá země! Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem! Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase. Vstupte do jeho bran s děkuvzdáním, do nádvoří jeho s chvalozpěvem! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení!** (Žalm 100)

Píseň 548

Modlitba

Čtení: Jeremjáš 17, 5-10

Píseň 613

Text kázání: Lukáš 13, 6-9

Milí přátelé, bratři a sestry,

je to vždycky krásné, když máme čím vyzdobit stůl Páně na **den děkuvzdání**. Za hojnost těchto Božích darů můžeme být skutečně Bohu velmi vděční. A když si uvědomíme, že na světě je mnoho míst, kde se třeba i několik let neurodilo vůbec nic a je tam hlad, pak o to více bychom měli vnímat, že vše máme z nezasloužené Boží milosti. Myslím, že nejsme o nic lepší lidé, než např. na Madagaskaru, kde díky několikaletému suchu lidé umírají hladem. A nejsme o nic lepší, než lidé i na jiných místech, kde jim úrodu vzala velká voda, horká láva, anebo tornádo. Važme si proto milosti, které se nám dostává.

Koneckonců když mluvíme o těch živelných katastrofách, tak by nám zřejmě nemělo uniknout, kam evangelista Lukáš zařadil Ježíšovo **podobenství O neplodném fíkovníku**. Těsně před ním Ježíši přinesou zprávu o **Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětí. On jim na to řekl: „Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět? Nebo myslíte, že oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma?“** Na obě otázky Ježíš shodně odpovídá: „**Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete.**“

A na tuto výpověď Ježíš navazuje právě tím podobenstvím: „**Jeden člověk měl na své vinici fíkovník; přišel si pro jeho ovoce, ale nic na něm nenalezl.**“ Mají tyto dva texty něco společného? Samozřejmě, že mají! My přece víme, že Pán Ježíš ve svých podobenstvích mluví především o nás lidech, o naší víře a vztahu k Bohu. A nejinak je tomu i v tomto případě. Tím fíkovníkem myslí Pán Ježíš člověka. Tedy i tebe a mě. Majitelem té veliké vinice je samozřejmě Bůh. Hospodářem je prostě Hospodin. Jak příznačné. On, dárce života, nás stvořil a zasadil do své přenádherné zahrady. Jak ovšem rozumět tomu, že **Hospodář si přišel pro ovoce z fíkovníku, ale nic na něm nenalezl?** Tu se nám propojují právě ty dva texty. Tu se nám propojují slova **pokání a ovoce**. Jakou mají souvislost? Evangelia citují na jiném místě Jana Křtitele ohlašujícího příchod Mesiáše: **Čiňte pokání! Neste ovoce, které ukazuje, že činíte pokání. Neboť sekera už je na kořeni stromů; a každý strom, který nese dobré ovoce, bude vyřat a hozen do ohně.**“

Podobná slova slyšíme od Hospodáře i v tom podobenství: **Řekl vinaři: „Hle, už po tři léta přicházím pro ovoce z tohoto fíkovníku a nic nenalézám. Vytni jej! Proč má kazit i tu zem?“** Ohlédli jste se, bratři a sestry, někdy za svým životem a položili si otázku, jaké nesete ovoce? A co myslíš? Chutná tvé ovoce Nebeskému Hospodáři? Má radost z tvého života, který vedeš? Anebo na tobě nic dobrého nenalézá? Jaké je vlastně to ovoce pokání? Jistě ho dobře známe. Jeho popis je v listu Galatským 5, 22-23: **Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.** Neseš takové ovoce? Anebo jsi spíše nerudný, nelaskavý, netrpělivý, nevěrný, nedobrý a neovládající se?

Předně si, bratři a sestry, musíme uvědomit, že sami od sebe to dobré ovoce nejsme schopni jen tak nést. Je to přece ovoce Božího Ducha. A Boží Duch by se tady dal přirovnat k míze, která vyživuje celý strom. Bez mízy strom usychá a nemůže žádné ovoce nést. Abychom ovšem byli živi Božím Duchem je potřeba dát svůj život Ježíši Kristu. Vědomě patřit Ježíši Kristu. Protože je přece psáno: **Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho.** A patřit Ježíši Kristu zase znamená být zasazen o vodního toku. O tom jsme četli zase v tom prvním čtení u proroka Jeremjáše: **Požehnan bud' muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu. Bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody.**“ V tomto textu vidíme, že se počítá i s neúrodným rokem. S rokem sucha. A opět to můžeme vidět v přírodě. Který strom přežije a dá úrodu i v suchém období? Ten, který je zasazený u vodního toku. Doslova ten, který **zapustil své kořeny u vodního toku**. Zapustil jsi své kořeny do Pána Ježíše? Saješ svými kořeny od něho vláhu a sílu? Zapustil jsi své kořeny hluboko, anebo jsi zůstal na povrchu? Připadáš si v zatěžkávacích zkouškách silný, anebo vyčerpaný? Nesoucí ovoce, anebo vyschlý? Jsou to, bratři a sestry, právě různé zkoušky života, které

ukazují, jak hluboko jsme zapuštěni v Kristu. Jak moc na Něho spoléháme, jak moc se k Němu upínáme. Kdosi řekl, že *prvním krokem duchovního úpadku a vzdálení se od Boha je to, že se přestaneme modlit*. A modlitba, milí přátelé, je právě ta chvíle, kdy můžeme čerpat tu živou vodu Pána Ježíše. Ten, kdo si myslí, že modlitba je vysilující námaha a že je to něco nezáživného, tak ten ještě nepoznal a neobjevil tuto úžasnou duchovní sílu. Vždyť právě modlitba způsobuje, že se na našem životě začne projevat to ovoce, které na nás Hospodin chce vidět. Modlitba samozřejmě spojená s četbou či nasloucháním Božím slovu je vlastně doufání v Hospodina v praxi. Ovšem bez modlitby a bez slyšení Božího slova je člověk jako **jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v poušti, v zemi solných plání, kde nelze bydlet**. Tak jak jsi na tom? Jsi strom plný ovoce, který dělá Hospodinu i druhým okolo tebe radost? Anebo jsi jako ten jalovec v pustině? Jako ten fíkovník, který nenese žádné plody? Jak to je v tom podobenství? Co řekl ten Hospodář vinaři? **„Hle, už po tři léta přicházím pro ovoce z tohoto fíkovníku a nic nenalézám. Vytni jej! Proč má kazit i tu zem? Už z výpovědi Hospodáře můžeme vidět, že tři roky byl trpělivý, ale teď už toho má dost. Jak bychom v této rovině viděli svůj život? Bůh má s námi velikou trpělivost. Ale není ve tvém a mém životě něco, čeho už má dost? Za co bychom si zasloužili vytnout a nekazit svým hříchem tuto zem? Možná to zní drsně. Je potřeba si ale uvědomit, že v tom podobenství nyní na scénu přichází přímluva toho vinaře: „Pane, ponech ho ještě tento rok, až jej okopám a pohnojím. Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit.“**“ Koho můžeme vidět v tom vinaři? No samozřejmě přece Pána Ježíše Krista. Nebýt totiž jeho, tak by o našem životě bylo dávno rozhodnuto. Hospodář by nás pro svůj spravedlivý hněv vytnul ze své vinice! Na druhou stranu víme, že Bůh není jen spravedlivý, ale i milující. A to natolik, že by nás nerad vytnul. Jenže uvědom si, človče, že přeci jen jeden strom vytnul pro můj a tvůj hřích. Svěho jediného Syna obětoval, abychom my mohli dosáhnout věčného života právě skrze víru v Ježíše Krista. A právě v Ježíši Kristu je naše jediná a poslední šance, jak se zachránit. Ta vinařova přímluva: **„Ponech ho ještě tento rok.“**, mě a tebe vyzývá dát si život do pořádku a žít v Kristově milosti. A jaká to je úžasná milost. Si to představte! Kdyby nebylo toho vinaře, tak ten hněv Hospodářův by způsobil tvé a mé vytnutí. Jak ovšem dopadne ten, který Ježíše Krista odmítá? To je ten, který nemůže nést ovoce, které Hospodin požaduje. To prostě jaksi bez víry v Ježíše Krista ani nejde. **„Ponech ho ještě tento rok.“**, to je výzva. Mě i tobě. Ale hlavně těm, kteří ještě neuvěřili v Ježíše Krista jako ve svého Pána a Spasitele a nezasadili své životy do Něj. **Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit**. Tahle slova jsou slovem nové šance a důvěry Pána Ježíše, že bychom se k Němu přeci jen obrátili v pokání a nesli pak to správné ovoce. Pokud se ale člověk neobrátil v pravém pokání, nic mu nepomůže na konečném soudu.

Závěrem bych ještě zmínil několik důležitých myšlenek a otázek, které mi k tomuto textu ještě zní. Přemýšlejme nad tím, *jaké ovoce neseme každý sám za sebe* a jaké ovoce neseme jako sbor? Jaké ovoce nese naše služba? Další otázka je, kolik my sami máme milosti pro druhé? *Odsuzujeme je, vytínáme je, anebo o ně pečujeme a hnojíme?* A položme si otázku i uprostřed společenství, které tvoříme. Jsem ten, který chce jen jíst to dobré ovoce, anebo jsme těmi, kteří chtějí i okopávat, hnojit, starat se a přiložit ruku k dílu? *Dívejme se spíše vždy jen na sebe, kolik neseme ovoce a starejme se o to, abychom je nesli, než abychom se starali o to, jestli ho nesou ti druzí. A na druhou stranu, pokud uvidíme, že ti druzí toho nesou přespříliš, tím mám na mysli, že např. pod tíhou břemene služby, ale i života se hroučí, pak je sami spíše podepřeme a pomozme, než abychom to nechávali na nich samotných*. Na farní zahradě, musím vyznat, jsem se špatně postaral o jeden menší stromek a ten pod tíhou mnoha jablek, které nesl, se vyvrátil i s kořenem. Tady bych tu jablonoň jistě neodsuzoval za to, že by byla málo zapuštěna v tom správném Bohu, ale v tom, že jsem já jí nepomohl. Jinak Boží zahrádka na faře letos přinesla mnoho jablek a tak došlo i na moštování. Když jsem byl jablka moštovat, tak jsem si uvědomil ještě jednu věc. V takovém podobném lisu byl na kříži i Pán Ježíš. *A Jeho šťáva, jeho krev, je k užítku celému lidstvu k očistění od hříchů*. A ta poslední věc. Když následujeme Pána Ježíše, potřebujeme si uvědomit, že jsme také služebníky. A v té naší službě, zvláště když je náročná, se někdy můžeme cítit také jako v lisu. Vězme však, že to má svůj smysl, neboť ve službě z celého srdce vytéká dobrá šťáva Božího požehnání k užítku dalším, aby našli spasení. Amen. Píseň 621 modlitba Večeře Páně (682, 683, 650)

Slovo poslání: Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný. V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas. (Ga 6,8-9)
Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen píseň 510